

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] jeg dybt beklager, ikke kunnet opnå enighed herom, og der er derfor nu i folketinget vedtaget et forslag, der deler erhvervet i to grupper: ejendomsmæglere og ejendoms-handlere. Bortset fra eksamen skal de opfylde samme betingelser og får samme retigheder og pligter. Kun næringsbrev som ejendomsmægler giver ret til betegnelsen „statseksamineret ejendomsmægler.“ Der er dog i lovforslaget optaget en overgangsbestemmelse med henblik på personer, der i de sidste 5 år, uden at deres forhold har givet anledning til klage, har drevet den heromhandlede virksomhed som hovederhverv. Selvom de ikke opfylder kravet om retskaffen vandel, vil man ikke ubetinget afskære dem fra at løse næringsbrev som ejendoms-handlere, hvorimod de ikke kan blive ejendomsmæglere. Jeg vil tro, at denne overgangsbestemmelse, såvidt som det overhovedet lader sig gøre, giver de personer, der i øjeblikket har deres næring ved at udøve denne virksomhed, mulighed for at kunne fortsætte.

I lovforslagets § 2 bestemmes det, at overtrædelse af de i næringsloven givne regler og de i medfør af samme lov givne forskrifter straffes med bøder. Denne ændring er optaget for at tydeliggøre, at ikke alene overtrædelse af næringsloven, men også af de i medfør af loven udfærdigede bekendtgørelser omfattes af næringslovens straffebestemmelser.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget vil velvillig behandling i det høje ting.

Henry Hansen: Den 14. oktober i det herrens år 1948 fremsatte den højtærede handelsminister dette lovforslag i folketinget, og i dag, ca. 6 måneder efter, er det omsider nået over til os. Lovforslaget har altså, må man gå ud fra, været underkastet for det første, hvad man er klar over, en lang, men sikkert også en grundig behandling i det i det høje folketing nedsatte udvalg. Det fremgår da også af udvalgsbetænkningen, at udvalget har afholdt en lang række møder.

Problemet, der har været til behandling, er, om ejendomsmæglere, der har bestået en af ministeriet foreskrevet prøve, skulle have eneret til at bruge betegnelsen ejendomsmægler og bortset fra sagførere være eneberettigede til at udøve erhvervs-mæssig virksomhed som mæglere ved køb og salg af fast ejendom. Resultatet af folketingsudvalgets arbejde — og det er dette resultat, vi nu har til behandling — er blevet,

at den første eneret, altså retten til at kalde sig ejendomsmæglere, får de, som har aflagt prøve, medens de efter lovforslaget ikke vil få eneret til at medvirke ved køb og salg af fast ejendom. Denne ret må de ifølge lovforslaget dele med de personer, der løser næringsbrev som ejendoms-handlere. Forskellen på ejendoms-handlere og ejendomsmæglere bliver altså, at de første kan få næringsbrev, når de opfylder næringslovens bestemmelse og derhos har ført en retskaffen vandel, medens de sidste, foruden naturligvis at opfylde de samme betingelser, tillige skal have bestået den af ministeriet foreskrevne prøve for ejendomsmæglere; men så opnår de altså også betegnelsen „statseksamineret ejendomsmægler“.

Selvom det ikke fremgår af betænkningen fra folketingsudvalget, er jeg ikke i tvivl om, at ejendomsmæglerne ikke er helt tilfredse med den ordning, der her er truffet i det andet høje ting, og i den formodning er jeg da også blevet bestyrket ved en skrivelse, som Dansk Ejendomsmæglerforening har sendt til landstingets medlemmer, hvori de beklager, at det lovforslag, handelsministeren havde fremsat i det andet høje ting, er blevet væsentligt forringet på afgørende punkter. Det, man tænker på, er det, der er sket med hensyn til ejendoms-handlere, og endvidere, at man har fastsat betegnelsen ejendomshandler for dem, der ikke har bestået prøven, men altså kan få næringsbrev. Man mener, at dette er misvisende, hvad jeg forresten ikke er helt uenig med dem i, idet ejendoms-handlere er folk, der for egen regning handler med ejendomme, medens den gamle betegnelse ejendoms-kommissionærer var mere betegnende for disse mennesker. Af to skrivelser, der er optrykt i folketingsudvalgets betænkning fra ejendomsmæglerkommissionen, fremgår det, at denne kommission ikke kan bifalde det resultat, folketingsudvalget er kommet til, idet den fortsat må holde på, at det vil være rigtigt, at de mennesker, der skal udøve denne næring, skal bestå en af ministeriet foreskrevet prøve.

For mig at se er det resultat, der er kommet ud af behandlingen i folketinget, nu ikke så galt, at det ikke skulle kunne accepteres af landstinget, selvom jeg, som jeg har nævnt, i nogen måde må give Dansk Ejendomsmæglerforening ret i det, foreningen har fremført i skrivelsen til dette tings medlemmer. Det andet høje ting har da også haft en rimelig tid til at nå til dette resultat. Vil man beskæftige sig med den her omhandlede næring, er mindstekravet for at opnå næringsbrev altså, at man skal opfylde